

Abstrakt

Tato práce se zabývá poválečným osudem osmnácti respondentů, kteří byli označeni podle norimberských zákonů za židy nebo položidy. Za druhé světové války byli internováni do koncentračních táborů, museli se skrývat nebo emigrovali. Tato práce se věnuje jejich životu po válce. Sleduje jejich návrat, ne/shledání se s majetkem, rodinou, přáteli, jejich případnou emigraci po válce.

Zabývá se také jejich životem po nástupu komunistického režimu v zemi, kterému mnozí přeživší židé zpočátku důvěřovali. Soustřeďuje se na jejich život v době antisemitských čistek v 50. letech, kterými byli některé rodiny respondentů postiženi.

Otevření hranic

v 60. letech pak mnozí uvítali, neboť většina židovských rodin měla v zahraničí příbuzné

a přátele. Po srpnové invazi 1968 se někteří rozhodli emigrovat. Doba normalizace pokračovala v diskurzu skrytého antisemitismu a omezování lidských svobod. Mnozí proto uvítali Sametovou revoluci. Díky nově nabytým svobodám a vzniku nebo obnově mnoha židovských organizací si začali upevňovat svoji židovskou identitu. Práce se v neposlední řadě zabývá vztahem narátorů k židovství, k holocaustu, k antisemitismu, k německému národu a kultuře, který se během jejich života měnil.

Klíčová slova

Židé přeživší holocaust, komunismus, asimilace, emigrace, orální historie.